

Extrait du CGTCatalunya.cat

<http://www.aficccat.org/spip.php?article205>

Acció sindical de classe

- On Trobar-nos - Coneix la CGT -

CGTCatalunya.cat

Les treballadores i els treballadors d'aquest país estem sotmesos a una escalada d'agressions (deslocalitzacions, expedients de regulació d'ocupació, privatitzacions, tancaments d'empreses, dobles escales salarials, subcontractacions, contractes en precari, treball submergit,...) que tenen com a objectius: dividir la classe obrera en segments i impossibilitar la seva resposta comuna i solidària, obligar-nos a renunciar a millores salarials, laborals i socials conquerides en altres etapes històriques i establir un marc laboral en el qual qualsevol dret queda sotmès a les voluntats de les empreses i del mercat.

Moltes d'aquestes mesures (pactes socials, ANCs, pactes de competitivitat, convenis,...) s'han produït amb la necessària col·laboració de les direccions de CCOO i UGT.

Basti recordar que la reforma de 1984 va introduir els contractes de durada determinada implantant per la porta del darrera que la temporalitat adquirís carta de naturalesa. La de 1994 fixava la subordinació dels salaris a la prosperitat de l'empresa, les famoses clàusules de despenji i les arxiconegudes ETTs. En 1997, l'única no consensuada amb els sindicats institucionals, va rebaixar el cost dels acomiadaments fins als 33 dies de salari per any treballat. Quant a la penúltima de moment, de 2001, va agreujar encara més les condicions de la contractació.

Totes elles es van justificar per a millorar l'ocupació i acabar amb la precarietat; no obstant això, el resultat ha estat tot el contrari. Avui ja reconeixen que cal acabar amb els alts índexs de precarietat o temporalitat, que és com prefereixen identificar aquesta situació. El cert és que un 33% dels contractats ho són en precari.

La nova reforma laboral del 2006 pretén generalitzar els 33 dies d'indemnització per acomiadament o 20 dies per a qui treballin en empreses de menys de 50 treballadors, suprimir l'autorització administrativa per als acomiadaments col·lectius, ampliar les competències d'actuació de les ETTs, reduir les cotitzacions empresarials,... en fi, una nova pèrdua de drets i una nova injecció de capitals als empresaris.

Catalunya no podia ser un oasi al marge d'aquesta realitat, així les delegacions d'aquests sindicats, intentant emular als seus germans confederals, han engegat acords amb l'administració i les patronals que gens han d'envejar als que aquells vénen subscriuint.

Estrenat el 2005 ens van despertar amb la signatura de l'Acord estratègic per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana entre la CONC, la UGT, els empresaris i el govern tripartit per a defensar la competitivitat de l'economia d'aquest país, arribant a finançar deslocalitzacions d'empreses catalanes com el tèxtil. La broma costarà 2.015 milions d'euros fins el 2007, el mètode no varia substancialment de les mesures a les quals ens tenen acostumats.

Amb l'arribada de l'estiu del 2005, es va signar l'Acord Interprofessional de Catalunya que implanta criteris i elements per a l'ordenació flexible del temps de treball; major mobilitat, diuen que per a mantenir o crear ocupació; regulació del salari variable; actualització de l'organització professional i les classificacions perquè resolguin els canvis en l'organització del treball (sic)...

En conclusió, mesures que beneficien singularment a una de les parts i que en cap moment no plantegen corregir les desmesures d'anteriors reformes laborals ni de bon tros la millora de les nostres condicions sociolaborals i no parlem ja de participar dels beneficis empresarials. Davant d'aquesta situació, la CGT de Catalunya exigirà i pressionarà als governs estatal i català per a l'aplicació de mesures legals, socials i econòmiques que eliminin les injustícies generades pels governs del PP.

La Confederació ha de mantenir una acció sindical de classe, tot seguint la tradició de la pràctica anarcosindicalista, que doni resposta a alguns dels principals problemes amb els quals ens enfrontem i ofereixi uns marcs de reflexió, organització i lluita que serveixin per acumular forces, recuperar espais i anar enfortint la nostra Confederació i el moviment obrer.

Tenim suficients acords respecte de l'acció sindical en recents congressos, plens i conferències sindicals; cal recuperar-los i aplicar-los, encara que no es tracta de receptes màgiques ni de solucions absolutes. Les circumstàncies ens situaran cada vegada davant d'esdeveniments que no se solucionaran amb un receptari. No obstant, ens hem de dotar de coherència i confederalitat en la nostra pràctica sindical.

Una part important de la nostra actuació sindical serà al voltant de les deslocalitzacions (especialment, en els tres sectors que es dibuixen com els més vulnerables pels economistes i amb gran incidència a l'ocupació a Catalunya: construcció, turisme i automòbil - apart del tèxtil que ja està molt avançat -), la precarietat, la privatització i desmantellament de serveis públics i la repressió laboral i sindical.

El Sindicalisme, per si mateix, no va cap a la societat llibertària, no canviarà la seva pròpia trajectòria per més força organitzada que ell representi. Si el Sindicalisme va cap a la Revolució Social i a la implantació de la societat llibertària, és perquè cap a tals objectes supremes li espenten i conduïxen els anarquistes sindicalistes, que són el cervell i l'ànima que dona impuls i guia a la força organitzada, a "la força material".
Joan Peiró

La C.G.T. (Confederació General del Treball) és un sindicat de classe, anarcosindicalista, autogestionari, internacionalista i llibertari, el que avui dia representa una de les poques opcions sindicals no convertides en centrals de serveis o grans gestories. És convenient que tots els afiliats/des a la CGT defensin (i entenguin) aquestes primeres línies i que a més entenguin que han de col·laborar perquè l'assessorament, la solidaritat, els mitjans i tot el que reclamen per a poder desenvolupar el seu treball funcioni de la millor manera possible, ja que tot aquest treball no surt de l'aire, ni cau de cap "subvenció", sinó que surt majoritàriament del treball militant i voluntariós d'altres companys/as.

Per això, hem de decidir que manera créixer, hem de ser conscients que si optem per un creixement ràpid basat en la quantitat de fulles d'afiliació que s'emplenin, caurem en el risc de traïr els nostres principis i els nostres senyals d'identitat i més prompte que tard ens convertirem en altra gran gestoria sindical a l'estil de les grans "marques" sindicals que tant critiquem i de les quals tan orgullosos estem de no semblar-nos.

És perillós créixer en afiliació a qualsevol preu. Precisament la base del nostre creixement en els últims anys, ha estat la percepció que molts treballadors han tingut que érem un sindicat diferent, o millor àdhuc, que érem i som un sindicat. Aquesta percepció ha fet que un gran nombre dels companys que s'han unit a nosaltres últimament, no siguin simples pagadors de quota, sinó també militants.

I és en aquesta línia d'acció en la qual hem de continuar, ens interessa el creixement en afiliació si va unit al creixement en militància. Si hem de créixer, que creixem amb els nostres gens, i que les ànsies d'influència no traeixin la nostra essència.